

Je to zvláštní, mám necelých 17 a zuby moudrosti už skoro všechny vylezly, a přesto se mi hrdlo svírá, když mě můj děda políbí na čelo a přitiskne na svoje rameno. Je to tak fajn, až mě to skoro uzdraví, ano, skoro – to totiž v mé situaci není málo.

„Jak se má babička?“

„Jde to, přijde za tebou v neděli,“

Neděle, pořád jenom neděle, nic jinýho. Prarodiče snad znají jen tenhle den a to mě mrzí, mrzí mě, že se v životě nudí a chtěli by, abychom je navštěvovali častěji, ale nojo, víkend prostě tradičně patří plavání, hokeji, klavíru, karate; jsme generace pěkně vytižená trávením volného času, takže za pár let zaparkujeme svoje prarodiče někde v důchodáku, abychom měli svatej klid. Protože ne, to opravdu není nicí hobby mít doma pomatený stařečky, co pod sebe kálí do plen. Naštěstí tomuhle nebudu přítomen.

Vzpomínám si, jak děda Baillargeon jednoho dne prohlásil, že v životě není šestatřicet utrpení, ale že jsou jenom dvě: *mládí a stáří*.

Hodnocení:

Strategie dobře zvolené, mírný posun P2, stylový v KV9
jinak vyvážené, pěkné

B